

Cristina Alexandru
Carmen Dumitru
(coordonator proiect)

ABC-ul educației acvatice

Ilustrații: Oana Gheorghe

Salutare! Eu sunt Bubu.

De fapt mă cheamă Alex, dar mami și tati îmi spun Bubu. Nu mă deranjează, ba e chiar amuzant. Îmi zic așa încă de când eram în burtica mamei.

Hmmm, ce bine era acolo... Aveam bazinul personal! Era cald, era bine și pluteam tot timpul. Oare de aceea îmi place atât de mult apa?! Pentru că îmi aduce aminte de micuța mea piscină din burta mamei?! Se poate...

A trecut ceva vreme de atunci și acum sunt mare. Chiar dacă încă am suzetă, nu mai sunt un bebe, nu vedeți cât de mare m-am făcut? Sunt Bubu și am 4 luni. Nu Bebe, da? Bubu! Șiiii, cum vă ziceam, de când m-am născut, am crescut mult și am învățat o mulțime de lucruri.

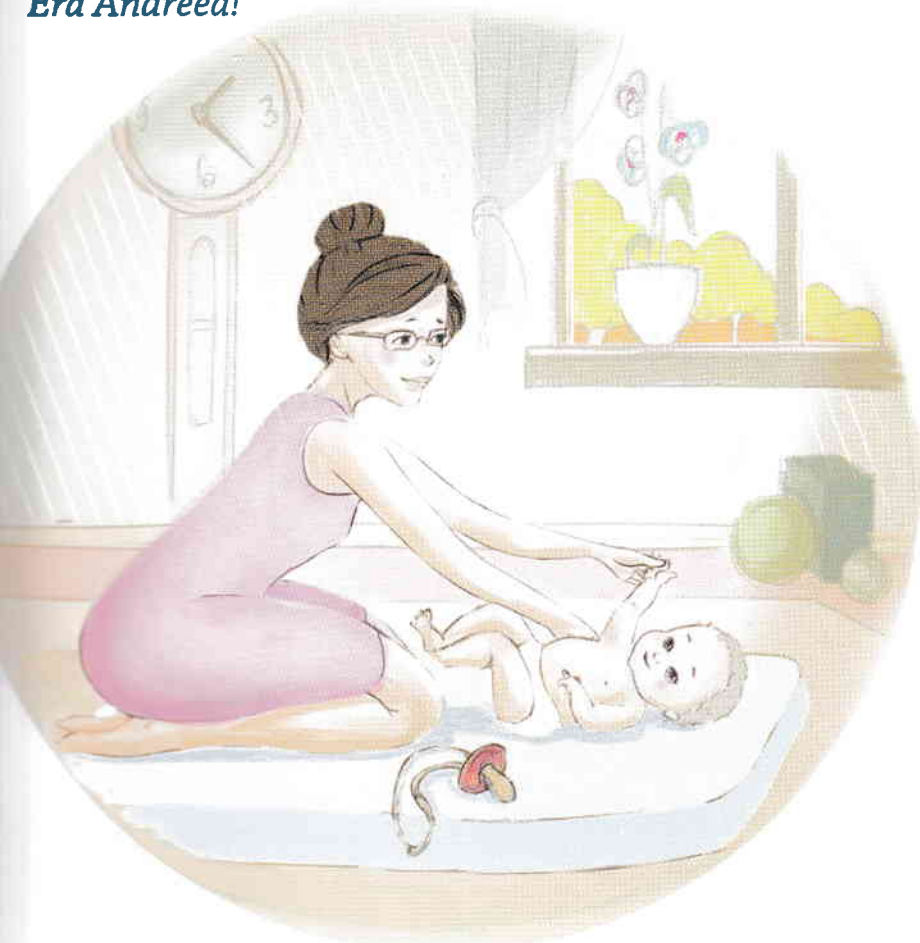
Știu să gânguresc, să ridic capul, să plâng, să râd, să râgâi. Nu râdeți, e foarte bine să râgâi: mami și tati sunt cu atât mai fericiți, cu cât eu râgâi mai tare. Știu chiar să mă distrez. Mă simt minunat când merg la plimbare, mă amuz când privesc caruselul cu jucării și mă simt foarte bine cu suzeta mea. Încă nu vreau să mă despart de ea. SU-ZI! SU-ZI! O iubesc pe Suzi!!!

Știți pe cine am mai iubit tare, tare,
în afara de mami și de tati?
Respect pentru oameni și cărți

Am iubit-o tare pe...

Mai bine vă spun o ghicitoare,
poate vă dați seama pe cine:

*Era o fată zâmbitoare,
Cu ochelari și părul lung,
Îmi era dragă tare-tare
Și-n brațe tot voiam s-o strâng!
Hai, v-a venit ideea?
Of, cum nu știți?...
Era Andreea!*

Da, Andreea, fata pe care am început
să o iubesc de când eram micuț.
Venea la mine acasă și, împreună cu
mami, mergeam în baie. Acolo se
întâmplau niște lucruri super!
În primul rând îmi făcea masaj,
iar apoi făceam gimnastică pe masa
de înfășat. Îmi ridica o mână, apoi
un picior, le întindea și zicea:

*Piciorul sus, mânuța jos,
Bubu-i vesel și frumos!
Unu-doi, unu-doi,
Bubule, cine-i ca noi?!*

Îmi amintesc și acum poeziile ei. De o vreme însă, nu a mai trecut pe la mine și sunt cam supărat. Mi-e tare dor de ea. Uneori o strig, dar părinții cred că îmi este foame sau somn. Nuuu, eu o vreau pe Andreea!!!
E iarnă, afară e frig, copiii nu mai ies în parc și mă simt cam singur...

Îmi plăcea să-i privesc din cărucior. Opa! Ia te uită, mami și tati vorbesc chiar acum despre Andreea. Sunt atent să aud ce zic:
— Nu mai e cazul ca Andreea să vină acasă și să facă exerciții cu Bubu. A crescut, și cada este prea mică pentru el, spune mami.
— Îl ducem la piscină? Crezi că e pregătit? o întreabă tati.

După gimnastică, Andreea mă băga cu grijă în cadă. În APĂĂĂ!

Respect pentru foarfeni și țărți
Eram atât de fericit, încât mi se făcea pielea ca de găină.

Știți voi, cu puncte de-alea tari pe ea... Apa era călduță
și îmi aducea aminte de... da, ați ghicit! De fericirea pe care
o simțeam când pluteam în lichidul din burtica mamei!

Andreea mă ținea cu grijă în apă, mă stropea pe față.

Eu râdeam în hohote, iar ea îmi spunea zâmbind:

Ești o bărcuță călătoare?

Mai bine... un deflin deștept și curajos!

Înoată până te vei face mare

Și vei fi tare sănătos!

Uite, și pentru asta o iubeam.

Tot timpul îmi făcea poezioare.

